

SENTÈNCIA 2003-01 DE 30 DE GENER DE 2003

RESPONSABILITAT ADMINISTRATIVA

Danys ocasionats a un vehicle per un porc senglar-la falta de servei no queda provada-l'Administració no podia raonablement preveure la presència de l'animal en la carretera

Ponent : M.I. Sr. Bernard Plagnet

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- A.G. S.A. va interposar recurs contra la denegació per silenci de la sol·licitud presentada el dia 19 de juliol del 2001, tot sol·licitant que s'indemnitzés la societat per un import de 2.559.810 Ptes, juntament amb els interessos legals, pels danys ocasionats a un vehicle per un porc senglar quan circulava per la carretera .

2. -En la sentència de 2 de setembre del 2002, el Tribunal de Batlles ha desestimat en tots els seus termes la demanda.

3.- En el seu recurs d'apel·lació de data 23 d'octubre del 2002, A.G. S.A. manifesta principalment que :

-ha existit una falta de servei per part del Ministeri d'Ordenament Territorial i una manca de funcionament del Ministeri de Medi Ambient

-la llei de Tinença i de protecció d'animals, en el seu article 2.2 recull la responsabilitat de tota persona que sigui propietària o posseïdora d'un animal pels danys que pugui ocasionar. I l'Administració exerceix un poder de gestió sobre aquests animals.

-el cas de que un porc senglar creui la carretera ni és imprevist ni inevitable.

4.- En la seva contesta de data 13 de novembre del 2002, el MI Govern manifesta principalment que :

-no hi ha cap mesura factible i raonable, per evitar que un animal salvatge creui una carretera. Per tant, l'Administració, no ha comès cap falta susceptible de comprometre la seva responsabilitat segons el fonament de l'article 59 del Codi de l'Administració.

-el Govern no es posseïdor d'un animal salvatge; tot animal salvatge és un res nullius, que no té propietari ni posseïdor mentre no és capturat o caçat.

-el cos de banders no tenen la obligació de controlar en permanència els animals salvatges.

-el fet que un animal creui la carretera és un fet totalment imprevisible i inevitable

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- Competència

El Tribunal Superior, Sala Administrativa, és competent per a conèixer del recurs, en aplicació de l'article 39-3 de la Llei qualificada de la Justícia .

Segon.- L'article 59 del Codi de l'administració limita l'enumeració dels casos de responsabilitat de l'administració. Cap dels casos previstos per aquest text es aplicable en les circumstàncies d'aquest cas.

La falta de servei no queda provada: els serveis administratius competents han funcionat normalment i no se'ls es pot reprotxar de no haver pogut impedir el pas de l'animal per la carretera.

D'altra banda, la presència d'animals salvatges en la naturalesa no es pot considerar com un « risc anormal » en el sentit del paràgraf 2 de l'article 59 abans citat. En efecte, precisa aquest text que queda compromesa la responsabilitat de l'Administració si els administrats resten exposats a «un perill particular i excepcional ». Evidentment, la presència d'animals salvatges en aquest sector de muntanya no es pot assimilar a un tal perill.

En fi, no es constata en aquest cas un « trencament de la igualtat davant la llei i davant els serveis públics », ja que tots els que utilitzen la carretera es troben en la mateixa situació.

Tercer.- L'article 59 disposa que el “cas fortuït” pot comportar l'exenció de la responsabilitat, i aquest text distingeix bé aquesta noció de la de la « força major ». En aquest cas, la presència de l'animal a la carretera és fortuïta, en la mesura en que l'Administració raonablement no la podia preveure. Per tant el cas fortuït és un cas d'exoneració de responsabilitat, ja que el dret administratiu andorrà, exclou d'una manera general, la responsabilitat administrativa sense falta.

Quart.- Per tant, la responsabilitat prevista per la llei de Tinença i de protecció d'animals no es pot aplicar en aquest cas. En efecte, l'article 2-2 d'aquesta llei compromet la responsabilitat de « qualsevol persona que sigui propietària o posseïdora d'un animal ». Ara bé, l'Administració pública no es pot considerar com « propietària o posseïdora » d'animals salvatges. La propietat o la possessió suposa en efecte que la persona titular disposa d'una possibilitat de control directe de l'animal, situació que no es dona en el cas d'animals salvatges.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

Primer : Desestimar el recurs d'apel·lació presentat

Segon : Confirmar la sentència recorreguda

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.